

PATRULLA MORTAL

El projectil va esclatar just davant del vehicle i l'explosió va aixecar-lo uns dos metres del terra i el feia giravoltar com si fos una baldufa. No recordava gaire més quan va sortir de la ferralla en que s'havia convertit el tot terreny i va intentar ficar-se dempeus. Les cames li van fer figa i va caure de genolls. El mareig li va salvar la vida, ja que varies rafegues de metralladora van foradar la paret que hi havia a un parell de metres prop d'ell.

—Foc enemic —va pensar mentre es ficava a cobert darrere del vehicle—. He de sortir d'aquí!!

Va córrer, mig acotxat, tant ràpid com les seves cames li permetien i a temps d'allunyar-se el suficient perquè l'ona expansiva del segon projectil, que va esmicolar el vehicle, el fes només volar uns metres fins aterrar prop d'un carrer estret i fosc. Es va internar per aquell carrer mentre recuperava l'alè i la plena consciència d'on era i que hi feia allà.

Havia sortit aquell matí amb els seus companys de patrulla de reconeixement al poble on, segons les ordres, havien de comprovar si hi havia alguna presència hostil. Portava sis mesos en aquell poble al nord-est d'Afganistan, una zona on les forces talibans i d'Al-Qaida estaven implantades i dorments, esperant el seu moment per atacar. Fins aquell matí no havien tingut cap incident, excepte alguns vilatans que protestaven davant les patrulles militars, llançant-los alguna pedra.

Va sentir crits en àrab que s'atansaven creuant la petita placeta on havien estat atacats. Havia de fugir i contactar amb la base per demanar ajuda. Mentre corria com un esperitat va comprovar que portava el seu subfusell, enganxat a l'esquena, i dues pistoles. En les butxaques de l'armilla tenia uns quants carregadors per les seves armes, però no tenia suficient munició per fer-se fort i aguantar gaire temps un atac obert amb l'escamot que l'estava perseguint.

Les bales li passaven a tocar i va trencar per un altre carrer, encara més estret, que va sorgir a la seva dreta.

—M'estic ficant en un atzucac, on podran caçar-me fàcilment —va pensar mentre s'aturava, s'estirava bocaterrosa i apuntava l'arma al cap del carreronet.

Va veure el grup que el perseguia, llavors va disparar en ràfega continua i a mitja alçada. Cinc o sis van caure al terra morts i quatre més, que tancaven el grup, intentaven reaccionar davant del seu atac per sorpresa. Va aixecar-se d'una revolada i va esfondrar, d'un cop de peu, la porta que tenia a la seva esquerra. Va entrar dins la casa tot just quan els talibans reaccionaven i obrien novament foc. Sense pensar-s'ho va pujar unes escales que tenia a la dreta, un parell de pisos, i va accedir a un terrat minúscul. Abans de sortir a l'exterior, va aprofitar per disparar escales avall i un parell de perseguidors que pujaven darrere d'ell van caure morts.

S'estava allunyant de l'entrada del terrat quan un cop brutal el va llençar contra la paret. El dolor que s'estenia des del centre del seu pit el paralitzava, no podia respirar.

—Aixecat del terra, negre de merda!!! Cap puto negre serà mai un Spartan. Foteu el camp i torneu als camps de cotó d'on mai hauríeu d'haver sortit.

El record de quan era un adolescent a l'institut va sorgir del fons de la seva ment. John "Big Dog" Higgins, defensa de segon any de l'equip de futbol americà de l'institut d'Orange Park, era el més dur i racista de tot l'equip. L'havia placat amb tot l'odi que acumulava en el seu enorme cos, simplement perquè detestava als afroamericans, fins i tot els que jugaven en el seu equip. Estirat a la gespa del camp, masegat i mig inconscient, va entendre que sempre hauria un Higgins que el volgués aturar i que desitjava que ell abandonés, que es rendís. No ho faria mai, en aquell precís moment va decidir que havia de convertir el dolor, qualsevol dolor que patís en la seva vida, en ràbia i, aquesta, transformar-la en pura energia per córrer més, ser més àgil i esdevenir, definitivament, més fort per superar moments com aquell i qualsevol altre que es trobés en el seu camí.

Lentament va recollir aquell terrible dolor del seu pit i la ràbia que començava a fer-li bullir la sang i va reaccionar. Inspiracions i expiracions curtes i molt doloroses però notava com el mal anava disminuint a cada nova respiració i aconseguia més oxigen i energia.

Estava estirat en un racó del terrat i tenia l'armilla trencada. La bala del franc tirador havia gairebé perforat la protecció i notava com li regalimava sang per dins de la roba. Va fer una ràpida mirada a les escales però semblava que estava sol en tot l'edifici. Potser havia acabat amb l'escamot abans que el franc tirador l'hagués disparat.

De sobte va sentir trets molt a prop d'on era i el cor li va fer un salt. El so del fusell MA4 era inconfusible i se li havia quedat gravat, en alguna part del cervell, durant les hores i hores de maniobres i exercicis de tir en el camp d'entrenament Lejeune. Afinant l'oïda va deduir que les forces nord-americanes eren a un parell de carrers de l'edifici. Va decidir baixar novament al carreronet, per evitar les teulades i els franc tiradors, i mirar de reunir-se amb les forces que ara estaven ocupant el poble i reprimint l'atac talibà.

Va baixar els esglaons de l'escala que menava al terrat, evitant trepitjar els cossos que es trobava i que ara veia com ninots desmanegats. Després d'una estona, que a ell li va semblar una eternitat, va arribar al carreronet sense trobar cap altre enemic.

Va sortir de la casa i va avançar ràpidament, amb el fusell llest per disparar, apuntant cap endavant, en posició de tir. Els seus instructors els havien dit que fessin les passes curtes i ràpides i que no focalitzessin la visió davant seu. Havien de procurar tenir una visió perifèrica de l'entorn i que es resumia més en veure, que en mirar, el seu davant, els costats i a dalt. No tindrien una visió clara i definida de tot l'espai però sí que percebrien moviment, canvis d'intensitat de llum i altres variacions que significaven que alguna cosa s'incorporava al seu espai de tir. La decisió de disparar havia de ser instintiva i ràpida.

Fluir era el secret.

Va arribar al cap d'aquell carrer i va tirar cap a la seva dreta. Es va obrir un porta i va disparar quan dos talibans amb metralladores AK47 van treure el cap. No es va aturar però, a cua d'ull,

va veure com queien tots dos abatuts. Va continuar el seu camí pels carrerons. Ara ja podia sentir els trets dels seus companys molt més a prop i fins i tot els seus crits donant ordres.

Dreta, esquerra i recte fins un nou carrer. Es va girar i va disparar cap una teulada de la seva esquerra, matant un parell d'enemics. Va tornar a avançar, disparant i abatent una munió de talibans que semblava que fugien del foc dels Marines. Cada moviment, i cada tret, sorgia de forma natural, sense que fos realment conscient del que estava fent ni que li costés cap mena d'esforç físic o mental. Era com si algú altre, molt lluny d'on ell era en aquell precís moment, dirigís les seves passes i les seves accions. En aquell moment, amb l'adrenalina corrent desbocada per la seva sang, va entendre el que era realment fluir. Abandonar-se al corrent marcat per algú o alguna cosa superior a tu mateix. La pròpia vida.

Després d'uns quants carrers buits, sense trobar-se amics o enemics, va desembocar en una petita plaça i, a l'altra banda, va poder veure un grup de Marines disparant a tort i a dret. Havia d'anar amb compte amb el "foc amic" ja que, en una situació d'estrès com aquella, els seus companys no mirarien qui era i l'abatien si no els avisava i es coordinava amb ells.

No s'havia adonat en un primer moment però tenia algú tot just al seu costat. Aquell nen tindria uns 9 o 10 anys. Vestia una samarreta del Manchester United ronyosa i uns pantalons curts trencats. Anava descalç i estava brut i polsegós com tot el que hi havia en aquell poble. Ja l'havia vist alguna altra vegada però no recordava ni quan ni com.

El noi el va mirar desafiant i va fer una rialla. Un somriure estrany es va quedar petrificat, com enganxat, en la seva cara. Es va adonar que tenia aquella desagradable sensació degut a que els seus ulls semblaven dos forats foscos i buits. Va fer pensar en una mascara, una careta amb trets humans posada damunt del que realment hi havia sota. Alguna força fosca i malèvola.

No va reaccionar fins que va sonar la detonació. Una pistola Makarov fumejava en la mà dreta d'aquell nen després d'escopir una bala, que li va travessar la part baixa de l'abdomen, rebentant i fent-li bocins la columna vertebral. Va caure cap enrere, molt lentament, mentre el noi continuava disparant, i somrient, fins buidar el carregador.

La foscor el va envoltar i va caure en un forat que s'obria en el terra mentre queia. Potser el final de la caiguda el portaria directament a l'Infern, el lloc on havia de reunir-se amb tots aquells musulmans que havia matat durant aquell maleït dia.

De sobte la foscor que l'arrossegava cap el no-res es va il·luminar. Primer ho va fer tènueament, fins que una llum potent i enlluernadora va omplir-ho tot amb una explosió suau i tèbia.

Morir no era tan paorós i terrible com havia cregut sempre. Una sensació de pau l'omplia per totes bandes, penetrava dins seu per cada porus de la pell. Ja no tenia por, l'angoixa havia desaparegut i només havia d'esperar el moment de retrobar-se amb la seva essència, amb la totalitat.

La llum, plena de pau, es transformà lentament adoptant la forma d'uns estranys símbols que cobrien tot el cel. Durant el seu darrer alè va poder llegir el que va reconèixer com dues paraules.

Hi deia: **GAME OVER.**

—Merda!, no puc passar de la tercera pantalla—va dir l'Enric llençant el comandament damunt del llit.

—No és gens fàcil, aquest joc—li va contestar el seu amic—. No et ratllis.

—Però Ton, això ja m'ha passat un altre cop—va dir agafant el seu mòbil—. Tot va bé fins que arribo a la pantalla on surt el fotut nen...

—No sembla molt difícil —el tallà en Ton mentre agafava el comandament del joc—. Molts cops les pantalles més senzilles es compliquen de la manera més tonta.

—Aquest soldat s’ho pensa massa —va continuar l’Enric mentre programava una nova partida pel seu amic—. És tou, com si no volgués matar el nen dels nassos.

—Ara sí que l’has dit bona! —rigué en Ton tot preparant-se per entrar en acció—. Això no és més que un joc...

—Sé que és una bajanada però m’ho sembla. Et juro que premo el botó de disparar però no reacciona, fa tot el contrari. Has vist com s’ha quedat com palplantat, com si el mirés...

—No crec que un programador pacifista hagi inclòs una línia de sentiments i bonhomia en un joc de guerra com aquest —en Ton va prémer el comandament fins trobar la pantalla selecció—. Jo no jugo mai amb el Sergent Clements, jo sempre trio el Caporal Higgins. Aquest no falla mai, és una màquina de matar.